

jala päärist." Ehmatuse hirm oli mind nõnda koh, metanud, et ma kät ega jalga ei võinud liigutada. Mõteras mees astus ligemale, aitas mind jalule, talutas mind ühe ligi seisva puukänno juure, lastis mind känno otsa istuda, ja läksis teistkorda: "Mängi mulle üks jala päärist lugu." Kui mina alles laht lasel meeles seisin lärgatas ta surja suuga: "Mängi, ehl mina väänan so filmnäo kuula!" Mis teha? Minokesed kaela sooned olid mul lallid; sellepärast võtsin violi ja hakan mängima. Rabamaoga meeheike hakan tantsima, kui seder; ei olnud mina veel elades niisugust tantsi näinud! Ei tantsinud siin jalad ja keha, waid ka filmnägu seeras kui ratast, et mitokord lõng üleraval ja otsa esine lõua sohal ripus. Siiski läksis ta mind ika tutumiast mängida. Mina saagissin kõigest väest, aga ei joudnud siiski meeheikese tantsi himo kustutada. Viimaks lõpes mino joud; ma langeisin violiga käanno otsast maaha, ja ei võinud üht liiget enam liigutada. Kui filmad jälle lahti läksid, seisis pääw juba fest, hommiko förgusel. Pea oli mri taske ja uimane, et tük aega lõe, enne kui aro sain, kas imelik lugu tösi wai tühi unenägo oli olnud. Uga mõõda märfasin, kes mo tantsia oli olnud."

Saitwad meebed tük aega Violi Tõno tantsi lugu naernud, ja flaasid tühendanud, siis töfafid aidamees ja lubjas koos tagasi, lubades, neljapääw nädala pärast aegsaste weskile tulla.

Udupilvves pime sügiseni või oli juba ligi kokeni ulatanud, kui ülemal nimetatud neljapääwa öhtul meie rahabaugo faewajad weskilt minema joudsid. Meestel kõgil raudlabibad ja kangiid õlal, ja mõdril latern tulega lue õlma al; isand sõitis lepituse hinna fotiga musta täko seljas, kass raha-fotis ja kuf kaenla al. Hansul audund musta kanamunad forwikeses ühes, ja suitsetanise rohud teises käes; pik mõek wöö all. Enne kui fedunt minema läksid õpetas neid tarik isand igas tükis, kuida fedagi ei teel ega faewamise tööl sõna ei tohtind rääkida, waid kõik tallitused pidid waiksel kombel õpetatud märtide järel toimetatud saama. Ka ei olnud kellegil luba üle õla tagasi waadata, ega mingi fogemata juhtumise pärast ehmatust näidata. "Kes kartlik on," ütles isand — "jäägo paremine koeo!" Meehed kiunitasid ühest suust, kuda neil kellegil hirmo ja kartust ei pidand olema, ja töötasid töfkumata meistri käsfusi täita. "Kui kõik nii saugele ettervalmistatud," ütles isand — "et täko hakan ohverdama, siis peate teie sadawiiskümmed sammo rahahaugust eemale lõune poole minema, suimmuli maaha heitma, ega tohi ükski enue oma pead maast ülesse tösta, funni ma kolm korda ollen hüüdnud: ..." Toorolol tösta lasti!..." — Seil ei ole midagi kartust, kui mino käsid täielikult täidate; ful mina oma nahka hoian ja teid warjan. Uga kes käso wasto eksib, se langeb warjaja wainude nuhiluse alla, kus tema hõlpsalt elo wõib faudata." Meehed töötasid teistkorda, igas tükis sõnakuulikult jäada.